

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 7.11.2017 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Eduarda Wipplingera a soudkyň Mgr. Zdeňky Šebkové a Mgr. Daniely Jeřábkové, v trestní věci obžalovaných 1) V. S., nar. [redacted] v [redacted], t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici [redacted], 2) S. S., nar. [redacted] v [redacted], t.č. ve výkonu trestu ve Věznici [redacted], a 3) R. M., nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], *takto*:

K odvolání obžalovaných V. S., S. S. a R. M. se podle § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 25.4.2017 č.j. 5 T 167/2016 – 365 za použití § 261 trestního řádu i ohledně obžalovaného M. K., nar. [redacted], v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu **se znovu rozhoduje** tak, že:

1) Obžalovaný M. K.

je vinen, že

ačkoliv byl jako zaměstnanec Vězeňské služby ČR, zařazený k výkonu práce ve Věznici [redacted] s předmětem práce provozní elektrikář, seznámen dne 15.8.2011 s povinnostmi občanských zaměstnanců věznice, tj. že je mj. zakázáno při styku s vězni předávat, přinášet nebo zprostředkovávat přinášení jakýchkoliv věcí, zejména alkohol, léky, drogy, záznamová nebo spojovací zařízení jako mobilní telefony, aby se tak předcházelo maření účelu trestu, přesto

- po předchozí dohodě s odsouzeným V ■ S ■, že dostane 2.000,- Kč za to, že pro něj vnese do objektu Věznice ■ mobilní telefony, následně vnesl v měsíci červenci až srpnu 2015 do objektu Věznice ■ utajeným způsobem a předal mu prostřednictvím jiného odsouzeného nejméně dva mobilní telefony zn. Sony Ericsson a zn. Nokia včetně 2 SIM karet a nabíječky s výměnnými konektory, když za to obdržel od M ■ K ■ slíbenou částku 2.000,- Kč,
- po předchozí dohodě s odsouzeným R ■ M ■ pro něj v měsíci červnu 2015 vnesl utajeným způsobem do objektu Věznice ■ nejméně 100 tablet léků, s největší pravděpodobností obsahující látku Tramadol, které odsouzenému M ■ osobně předal, za což následně obdržel finanční částku 500,- Kč a cigarety,
- v přesně nezjištěné době roku 2015 se dohodl se S ■ S ■, že za částku 1.000,- Kč a dále za poskytnutí půjčky ve výši 2.000,- Kč bez sjednaného data vrácení vnese do objektu Věznice ■ mobilní telefony pro jeho bratra P ■ S ■, který zde vykonával trest odnětí svobody, což také učinil, když nejméně dva mobilní telefony nezjištěné značky vnesl a předal ve věznici zprostředkovateli z řad odsouzených, za což slíbenou částku 1.000,- Kč skutečně obdržel,

t e d y

podstatně ztěžoval výkon rozhodnutí soudu tím, že se dopustil závažného jednání, aby zmařil účel trestu,

č í m ž s p á c h a l

pokračující přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) trestního zákoníku a

o d s u z u j e s e

podle § 337 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **devíti (9) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se mu výkon trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **dvou (2) roků**.

2) Obžalovaní V ■ S ■, nar. ■, S ■ S ■, nar. ■ a R ■ M ■, nar. ■ se podle § 226 písm. b) trestního řádu

z p r o š ť u j í

obžaloby Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 29.9.2016 sp. zn. 3 KZV 4/2016 pro skutky spočívající v tom, že

obžalovaný V ■ S ■

poskytl M ■ K ■ prostřednictvím jiné osoby finanční částku 2.000 Kč za to, že pro něj vnesl utajeným způsobem do objektu Věznice ■ v měsíci červenci až srpnu 2015 nejméně dva mobilní telefony stříbrné barvy zn. Sony Ericsson, mobilní telefon zn. Nokia

černé barvy včetně 3 ks karet SIM a nabíječky s výměnnými konektory, mobilní telefony Nokia 1650, Nokia C1-01, Nokia 2610, Nokia 6101 a Nokia 5300, ač jako odsouzenému mu muselo být známo, že takové předměty není odsouzeným ve výkonu trestu dovoleno držet,

tedy jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytl úplatek,

obžalovaný R■■■ M■■■

poskytl M■■■ K■■■ finanční částku 500 Kč za to, že pro něj v měsíci červnu 2015 vnesl utajeným způsobem do objektu Věznice ■■■■ nejméně 100 tablet léků, s největší pravděpodobností obsahující látku Tramadol a tyto mu osobně předal, ač jako odsouzenému mu muselo být známo, že takové předměty není odsouzeným ve výkonu trestu dovoleno držet,

tedy jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytl úplatek,

obžalovaný S■■■ S■■■

poskytl M■■■ K■■■ finanční částku nejméně 1000 Kč za to, že v přesně nezjištěné době roku 2015 vnese do objektu Věznice ■■■■ mobilní telefony pro jeho bratra P■■■ S■■■, který zde vykonával trest odnětí svobody, což M■■■ K■■■ učinil, když nejméně dva mobilní telefony nezjištěné značky vnesl a předal ve věznici zprostředkovateli z řad odsouzených,

tedy jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytl úplatek,

čímž měli všichni obžalovaní spáchat

přečin podplácení podle § 332 odst. 1 alinea první trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byli obžalovaní V■■■ S■■■, S■■■ S■■■ a R■■■ M■■■ a již odsouzený M■■■ K■■■ uznáni vinnými, již odsouzený M■■■ K■■■ pokračujícím přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) trestního zákoníku v souběhu s pokračujícím přečinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první trestního zákoníku a obžalovaní S■■■, M■■■ a S■■■ přečinem podplácení podle § 332 odst. 1 alinea první trestního zákoníku, kterých se měli dopustit jednáním uvedeným shora ve výroku tohoto rozsudku.

Za uvedené jednání byl již odsouzený M■■■ K■■■ odsouzen podle § 331 odst. 1 a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců a tento trest mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků.

Obžalovaní V■ S■ a R■ M■ byli odsouzeni podle § 332 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců a oba byli podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařazeni pro výkon trestu do věznice s ostrahou.

Obžalovaný S■ S■ byl odsouzen podle § 283 odst. 2 za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 43 měsíců a pro výkon trestu byl podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Zároveň mu byl podle § 43 odst. 2 trestního zákoníku zrušen výrok o trestu rozsudku Okresního soudu v Kladně sp. zn. 4 T 77/2016 ze dne 22.12.2016, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Proti rozsudku podali odvolání obžalovaný V■ S■ do výroku o trestu a obžalovaní S■ S■ a R■ M■ do výroku o vině i trestu.

Obžalovaný V■ S■ se domnívá, že s ohledem na předchozí trestnou činnost mohlo být jeho trestní stíhání podle § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu zastaveno, jelikož trest, k němuž může trestní stíhání vést, je zcela bez významu vedle trestu, který pro jiný trestný čin mu již byl uložen. Za takový vysoký trest považuje ten, který si právě odpykává ve Věznici ■, a to až do srpna 2019. Vzhledem k výraznému trestu odnětí svobody, který mu byl uložen v jiné trestní věci, by bylo další uložení trestu zjevně neúčelné. Obžalovaný se domnívá, že již uložený nepodmíněný trest na něj bude dostatečně výchovně působit a povede k jeho nápravě.

Dále se obžalovaný domnívá, že trest uložený jeho osobě je ve zjevném nepoměru k trestům, které byly uloženy ostatním spoluobžalovaným s ohledem na jeho míru zapojení do řešené trestné činnosti, nebyl totiž ani organizátorem ani návodcem, jen využil možnosti, která se mu naskytla. K trestné činnosti se doznal a dodnes toho lituje. Poukazuje na to, že své pohnutky soudu vysvětlil. Je dlouho ve výkonu trestu, vzhledem k tomu, že je bez příjmu, jeho kontakt s rodinou je velmi omezený, délkou pobytu ve věznici si čím dál více uvědomuje, jak mu rodina chybí a jak velká chyba byla páchat trestnou činnost. Dále se obžalovaný domnívá, že za své pochybení již byl potrestán, neboť mu byl změněn vykonávaný trest ve věznici s ostrahou do věznice se zvýšenou ostrahou. Další uložení trestu v rámci tohoto trestního řízení proto považuje za druhou sankci a domnívá se, že takové duplicitní ukládání trestu zákon zakazuje.

Závěrem proto obžalovaný S■ navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí změnil a jeho trestní stíhání zastavil.

Obžalovaný S■ S■ se domnívá, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a v důsledku toho také nesprávně rozhodl. Obžalovaný rozebírá ustanovení § 332 odst. 1 trestního zákoníku, domnívá se, že z dikce uvedeného zákonného ustanovení vyplývá, že k tomu, aby naplnil všechny znaky skutkové podstaty předmětného trestného činu, by musel jinému, tedy v daném případě spoluobžalovanému M■ K■ v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytnout, nabídnout nebo slíbit úplatek. Z pohledu trestně právní teorie poskytnutím úplatku je nejen jeho přímé bezprostřední předání ve formě peněz nebo jiných materiálních hodnot, ale i nepřímé poskytnutí materiální či jiné výhody nebo poskytnutí protislužby. K poskytnutí úplatku může dojít před obstaráváním věcí obecného zájmu nebo dodatečně.

Podle obžalovaného důkazy provedenými před soudem prvního stupně nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že spoluobžalovanému M■■■■ K■■■■ v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytl, nabídl nebo slíbil úplatek. Obžalovaný zdůrazňuje, že za předmětnou službu, tedy vnesení mobilních telefonů, nepožadoval obžalovaný K■■■■ od něj jakékoliv peněžní či nepeněžité plnění, tedy za uvedenou službu žádné peníze obžalovanému K■■■■ neposkytl. I spoluobžalovaný K■■■■ v rámci své výpovědi u hlavního líčení dne 29.12.2016 uvedl, že si nepamatuje, zda na parkovišti před Věznicí ■■■■ převzal od obžalovaného S■■■■ spolu s mobilními telefony nějaké peníze.

Závěrem obžalovaný S■■■■ navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek přezkoumal, věc zrušil a vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, případně aby ho v plném rozsahu zprostil obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který je stíhán, případně aby stíhaný skutek zastavil, neboť trest, k němuž může trestní stíhání vést, je zcela bez významu vedle trestu ve výměře 40 měsíců nepodmíněně, který mu byl v jiné trestní věci uložen, případně aby upustil od uložení souhrnného trestu.

Obžalovaný R■■■ M■■■■ trvá na tom, že se žádného přečinu podplácení nedopustil, domnívá se, že rozhodnutí strádá vadami, které jsou nezhojitelné a je nutno, aby byl rozsudek soudu prvního stupně v odvolacím řízení přezkoumán. Nebyla naplněna hmotně právní podstata trestného jednání ani v rámci spravedlivého procesního řízení, a to zejména s ohledem na to, že žádné důkazní řízení provedeno nebylo. Obžalovaný poukazuje na to, že je prokazatelné, že ve výkonu trestu podléhal přísnému režimu s profesionální ostrahou, byl kontrolován, žádné závady dozoru zjištěny nebyly. Není možné, že by uplácel obžalovaného K■■■■, který byl civilní osobou, neboť po celou dobu byli přítomni dozorcí, kteří je hlídali a pozorovali, nebylo by to ani proveditelné a neví, proč je to obžalovaným K■■■■ tvrzeno. Domnívá se, že z jeho strany zákon porušen nebyl a k podplácení nikdy nedošlo. Nebylo u něj zjištěno, že by byl pozitivní na návykové látky, což se kontroluje a sám má dovolené léky, což je založeno i ve věznici, neboť se léčí na cukrovku. Uvádí, že nevypovídal u GIBS, neboť chtěl vypovídat před soudem, což se bohužel nepodařilo, omluvil se ze zdravotních důvodů, byl v nemocnici a poté v částečné pracovní neschopnosti. Chtěl být na druhém jednání přítomen, i kdy mu soud sdělil, že jeho účast je nutná, ale již vyslechnut nebyl, což považuje za nedostatek. Domnívá se, že rozsudek trpí skutkovými vadami a skutková zjištění nejsou podložena provedenými důkazy.

Závěrem obžalovaný M■■■■ uvedl, že nesouhlasí s rozsudkem a navrhl, aby byla věc vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání obžalovaných V■■■ S■■■■, S■■■■ S■■■■ a R■■■ M■■■■ přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad.

K odvoláním nevytýkaným vadám může krajský soud přihlédnout pouze tehdy, pokud by měly vliv na správnost odvoláním napadených výroků, což v daném případě krajský soud zjistil. Po přezkoumání věci totiž dospěl k závěru, že skutková zjištění okresního soudu neodpovídají právní kvalifikaci jednání obžalovaného S■■■■, M■■■■ a S■■■■, tedy že jejich jednáním nemohla být naplněna skutková podstata přečinu podplácení podle § 332 odst. 1 alinea první trestního zákoníku. S ohledem na toto zjištění musel krajský soud postupovat v souladu s ustanovením § 261, tzv. zásadou beneficium cohaesionis a přesto, že obžalovaný

K[redacted] se proti rozsudku, kterým byl uznán vinným pokračujícím přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) trestního zákoníku v souběhu s pokračujícím přečinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první trestního zákoníku, neodvolal a rozsudek vůči němu nabyl právní moci, když byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců s odkladem na zkušební dobu v trvání dvou roků, musel krajský soud změnit výrok o vině i trestu i v jeho prospěch, neboť podle ustanovení § 261 prospívá-li důvod, z něhož rozhodl odvolací soud ve prospěch některého obžalovaného také dalšímu spoluobžalovanému, rozhodne odvolací soud vždy též v jeho prospěch.

Krajský soud dospěl k závěru, že řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, netrpí vadami, které by vedly k jeho zrušení, okresní soud provedl dostatek důkazů, avšak nesprávně je právně posoudil, pokud dospěl k závěru, že jednáním obžalovaných byla naplněna skutková podstata přečinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první trestního zákoníku. Krajský soud je toho názoru, že nelze dospět k závěru, že obžalovaní poskytli úplatek v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu. Okresní soud v odstavci čtvrtém na straně 4 napadeného rozsudku uvádí, že obstarávání věcí obecného zájmu je činnost spjatá s plněním společensky významných úkolů osoby, která věci obecného zájmu sama obstarává a je přitom nadána rozhodovací pravomocí nebo osoby, která věci obecného zájmu sama přímo neobstarává a není nadána rozhodovací pravomocí, ale její činnost obstarávání věcí obecného zájmu bezprostředně podmiňuje.

Pojem obstarání věcí obecného zájmu není v zákoně výslovně definován, ovšem lze říci, že věcmi obecného zájmu ve smyslu § 331 odst. 1 alinea první a § 332 odst. 1 alinea první trestního zákoníku jsou takové činnosti, na jejichž řádném plnění má zájem celá společnost nebo alespoň větší skupina občanů, zároveň jimi nejsou jednání nebo činnosti jednotlivců, jež vyplývají z jejich osobních práv a povinností. Pojem obecného zájmu je pak širší než pojem zájmu veřejného a platí, že věci obecného zájmu je každá věc veřejného zájmu a ještě některé věci zájmů soukromých. Pojem obecného zájmu má zjednodušeně řešeno svou kvantitativní a kvalitativní stránku, jejichž určení a odlišení není zcela snadné, neboť jsou vzájemně provázány a navzájem se doplňují a ovlivňují. Kvantitativní aspekt odráží přímé důsledky, tzn. je závislý na počtu přímo zainteresovaných osob. Kvalitativní aspekt vychází z obecného kritéria, a to z významu hodnoty porušované určitým jednáním bez ohledu na počet dotčených osob. Definice obecného zájmu by pak měla být vykládána v souvislosti s těmito kritérii, přičemž obě kritéria by měla být interpretována přísně restriktivně. K jejich naplnění by mohlo dojít pouze tehdy, bylo-li by zcela zřejmé, že činnost se přímo dotýká větší skupiny osob nebo hodnota, která je v konkrétním případě narušena, má nepochybně celospolečenský význam. Pouze v takových případech je možné hovořit o trestní odpovědnosti za úplatkářství v soukromé právních neobchodních vztazích.

Pokud v daném případě byl spoluobžalovaný M[redacted] K[redacted] civilním zaměstnancem věznice, který zde vykonával funkci elektrikáře, nelze dospět k závěru, že jeho jednání, tedy vnesení zakázaných věcí třem odsouzeným vykonávajícím v té době trest odnětí svobody, naplňuje kritéria obstarání věcí obecného zájmu, a to ani přesto, že byl před výkonem své práce seznámen s povinnostmi občanských zaměstnanců věznice, tedy, že je zakázáno při styku s vězni předávat, přenášet nebo zprostředkovávat přinášení jakýchkoliv věcí. Civilní zaměstnanec, elektrikář, rozhodně není osobou, jejíž činnost obstarávání věcí obecného zájmu bezprostředně podmiňuje. Takový výklad by totiž byl výrazně extenzivní, což je nepřipustné. Lze souhlasit s okresním soudem v tom smyslu, že jednáním již odsouzeného M[redacted] K[redacted] byla naplněna skutková podstata přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a

vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) trestního zákoníku, neboť svým jednáním podstatně ztěžoval výkon rozhodnutí soudu tím, že se dopustil závažného jednání, aby zmařil účel trestu. Tím, že obstarával mobilní telefony a léky ostatním obžalovaným, v té době odsouzeným, kteří vykonávali trest odnětí svobody, zcela jistě znesnadňoval dosažení účelu trestu, když účelem trestu se rozumí především ochrana společnosti před pachateli trestných činů a zamezení jim v tom, aby znovu spáchali trestný čin, včetně výchovného působení na pachatele trestných činů, aby se trestné činnosti již nedopouštěli. Správně okresní soud dovodil, že předměty, které spoluobžalovaný K. opatřil dalším obžalovaným, sloužily jejich osobní potřebě a byly nástrojem nelegální směny mezi odsouzenými ve věznici a narušovaly tím účel trestu a výchovné působení na odsouzené. S tímto vyhodnocením okresního soudu se krajský soud zcela ztotožňuje. Není mu však jasné, proč nebylo zahájeno trestní stíhání také pro přečin podle § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku i vůči obžalovaným S., S. a M., neboť skutková podstata přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání ve formě podle odst. 1 písm. g) tr. zákoníku je na jednání obžalovaných zcela přiléhavá a odpovídá i skutkovým zjištěním okresního soudu.

Krajský soud tedy dospěl k závěru, že jednáním popsaným ve výroku napadeného rozsudku nemohli obžalovaní S., S. a M. naplnit skutkovou podstatu přečinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první trestního zákoníku a již odsouzený M. K. přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první trestního zákoníku. S ohledem na zásadu zákaz změny k horšímu (reformation in peius), nemohl krajský soud posoudit jednání obžalovaných S., S. a M. jako přečin podle § 337 odst. 1 písm. g) trestního zákoníku, tak jak bylo jednání posouzeno u již odsouzeného M. K., neboť odvolání bylo podáno pouze uvedenými obžalovanými v jejich prospěch. S ohledem na tuto skutečnost nezbylo krajskému soudu nic jiného než obžalované obžaloby v celém rozsahu zprostit, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

S ohledem na zásadu beneficium cohaesionis zakotvenou v § 261 trestního řádu, musel krajský soud posoudit jednání již odsouzeného M. K. pouze podle § 337 odst. 1 písm. g) trestního zákoníku a nikoliv jako pokračující přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první trestního zákoníku, neboť stejně jako u obžalovaných S., S. a M. nebyla naplněna tato skutková podstata, jejíž právní věta zní obdobně jako právní věta u přečinu podplacení, pouze s tou změnou, že obžalovaný v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe přijme nebo si dá slíbit úplatek. Pokud jednání již odsouzeného K. krajský soud kvalifikoval pouze jako jeden přečin, pak samozřejmě musel zasáhnout i do výroku o trestu a zmírnit jej. S ohledem na další okolnosti vyhodnocené nalézacím soudem uložil trest o devět měsíců mírnější, v trvání devíti měsíců, zkušební dobu ale ponechal v nezměněné výši.

S ohledem na výše uvedené se krajský soud v podstatě nezabýval námitkami obžalovaných uvedených v jejich odvoláních, neboť s ohledem na závěr, že jejich jednáním nebyla naplněna skutková podstata stíhaného přečinu podplacení, byly námitky vesměs irelevantní.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro

nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 7. listopadu 2017

JUDr. Eduard Wipplinger, v.r.
předseda senátu

Vypracovala: Mgr. Daniela Jeřábková, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Jana Poláková